

Mindenki Nicolas Cage-ről álmodik

Az *Álmaid hőse* (*Dream Scenario*) nyers és őszinte stílusban mutatja meg, mire képes napjainkban a hírnév, annak elvesztése, illetve a média. Mindezt az A24 stúdió égisze alatt, mely stúdió logóját meglátva sosem tudhatjuk, hogy milyen, a szokványostól eltérő filmélmény vár ránk a következő másfél, két órában.

Kristoffer Borgli norvég rendező és forgatókönyvíró *Roszsul vagyok magamtól* (*Sick of Myself*) című első nagyjátékfilmjében már véleményt nyilvánított napjaink figyelem- és szenzációhajhász, mindenre elszánt, ugyanakkor minden kevésbé tetsző dolgot azon nyomban eltörölő generációjáról.

Az sem véletlen a film esetében, hogy az a Nicolas Cage kapta a főszerepet, aki maga is egy mémmé alakult az évek, évtizedek során gyengébb vagy akár Zs-kategóriás filmekben nyújtott alakításainak köszönhetően.

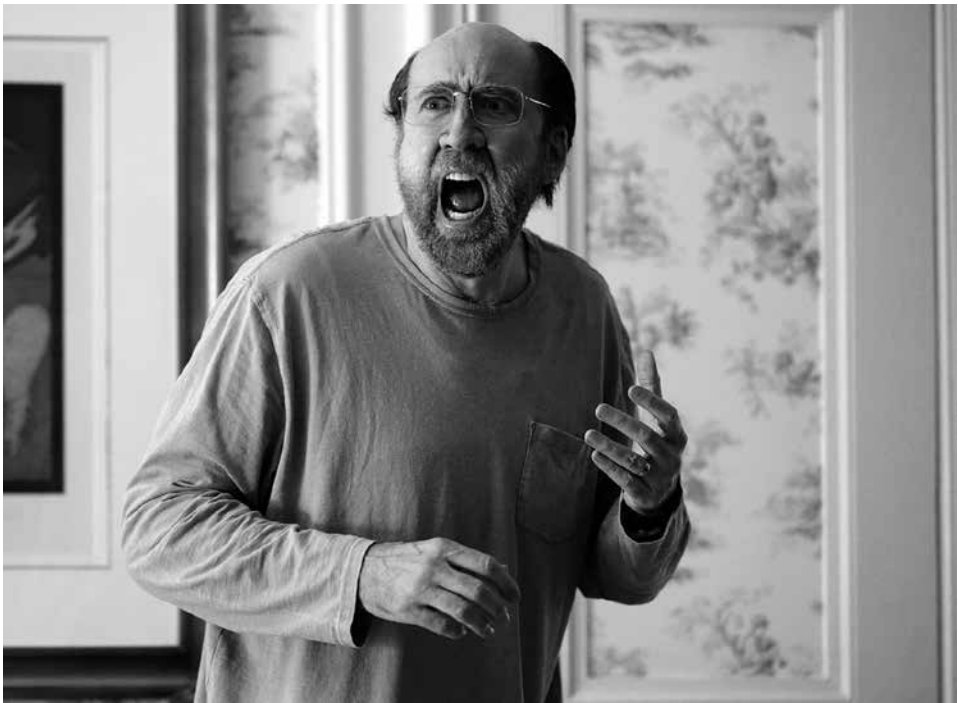
Filmünk alaptörténete szerint Paul Matthews-nál (Nicolas Cage) aligha él szürkébb, unalmasabb, érdektelenebb ember a Földön: biológiai professzor egy amerikai egyetemen, két lányát neveli feleségével, Janettel (Julianne Nicholson) közösen, ám igazság szerint Pault még a saját családja is kifejezetten unalmas fickónak tartja.

A férfi leghőbb vágya, hogy egy napon tudományos könyvet publikáljon kutatási témájáról, a hangyákról, csak hogy nem halad semmiféle formában az írással, olyannyira, hogy neki se fogott az egésznek. Mindezek ellenére egyre többen kezdik felismerni az utcán az átlagosnál is jelentéktelenebb férfit, noha sokkal váratlanabb okokból, mint amiben ő maga reménykedik.

Valamennyi ember – legyen szó akár családtagról, ismerősről, diákról vagy idegenről – azt állítja, hogy hősünk minden este felbukkan az álmában, igaz, ezekben az álmokban totálisan passzív, nem csinál igazából semmit.

Az abszurd, megmagyarázhatatlan jelenségnek köszönhetően Paulnak egy csapásra az ölébe hull mindaz, amire valaha is vágyott, hogy aztán ugyanilyen gyorsasággal tapasztalja meg, amint a hírnév és az elismerés gyűlöletté és elítélővé változik napjaink könyörületet nem ismerő társadalmában.

Az álomszekvenciák pontosan olyan ötletesek, változatosak és elborultak, mint ahogy az előzetesek (trailerek)

ígérték. Van ezek között hardcore szexuális fantázia, drogos látomás zombitámadással megspékelve, minde mellett Borgli nem felejt el történetet is írni a groteszk alapkoncepció köré. A végeredmény igencsak hajaz (a szó jó értelmében) a Charlie Kaufman – Spike Jonze páros satirikus humorba ágyazott, nyomasztó hangulatú alkotásaira, azok közül is *A John Malkovich-menettel* áll konkrét párhuzamban.

Kristoffer Borgli a rendezés és a forgatókönyvírás mellett a vágást is magára vállalta, ennek köszönhető, hogy az *Álmaid hőse* a vágás révén újra és újra sikeresen elbizonytalanítja nézőjét, hogy amit látunk, az a valóság vagy a főszereplőnk álma és/vagy képzelete.

Mindehhez a végeredményhez szükség van Benjamin Loeb (*Mandy: A bosszú kultusza, Pieces of a Woman, Búcsú Yangtól*) ámulatba ejtő operatőri munkájára is, mely elősegíti azt, hogy az egész filmet áthatja egy álomszerű látványvilág.

Nicolas Cage remekel ebben a szerepben, tökéletesen hozza a neurotikus vesztes szerepét, kevesen lettek volna képesek így megragadni egy olyan karakter kettősségét, aki félelmet vált ki az emberekből, annak ellenére, hogy a légynek sem tudna ártani. Jutalomjátéknak lehetünk szemtanúi, egyedül az a kérdés, hogy ezért a rendezőnek vagy Cage-nek kell hálásak legyünk.

Lencar Péter